

I ara, l'antiEuropa

«L'estat espanyol haurà de triar entre una via europea, sense unilateralitats però també sense repressió, o un tancament reaccionari d'efectes funestos»

La decisió del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) d'avaluar la immunitat d'Oriol Junqueras és una garrotada de les que fan època a la justícia espanyola. El "búnquer" carpetovetònic ja ha reaccionat amb males puces. Vox ha mostrat el rostre més enfurismat i antieuropeista titllant el veredict de Luxemburg de "cop contra la sobirania nacional". El líder del PP, Pablo Casado, ha volgut ser més mesurat, però ha dit que liderarà una "resposta" a la sentència a les institucions comunitàries, i ha expressat tot el suport al procés judicial contra els dirigents sobiranistes, contraposant així el poder judicial espanyol amb l'europeu.

La sentència del tribunal de Luxemburg ha generat molta histèria en un ampli sector de la dreta espanyola recalçant. En poques hores, l'etiqueta #spexit ha fet furor a les xarxes socials i han començat a proliferar els missatges contraris a la Unió Europea. El president del PP català, Alejandro Fernández, ha esmentat el terme Spexit com a temptació que calia evitar malgrat "el lògic cabreig".

El TJUE és una de les institucions més respectades de la UE. També és una de les que, fins ara, ha restat immune a l'onada de regressió de drets i llibertats que s'ha produït arreu, també en molts països de la Unió. El discurs que emeten en aquestes hores molts portaveus de l'establishment polític i mediàtic bandeja de manera matussera que els magistrats de Luxemburg no són una instància aliena. Els mateixos que van sacralitzar el Tribunal Suprem haurien de manifestar un respecte explícit a la justícia europea, si és que la defensa de l'estat de dret és realment la seva prioritat.

La temptació antieuropeista està damunt la taula. Segurament, tindrà algun recorregut. Hi ha a Espanya tot una tradició d'aïllament i menyspreu a Europa i els valors que representa que va tenir durant el franquisme la seva expressió més descarnada. "Espanya torna a ser una cosa seriosa al món", va dir Franco en el seu darrer discurs, precisament un 1-O, però del 1975, quan els països de la UE van cridar a consulta els seus ambaixadors després dels últims afusellaments de la dictadura. L'estat espanyol haurà de triar entre una via europea, sense unilateralitats però també sense repressió, o un tancament reaccionari d'efectes funestos. Això sí que seria mostrar el pitjor rostre del nacionalisme.